

Kapitola třetí

Když jste teenager a všem vykládáte, že jednoho dne v nepříliš vzdálené budoucnosti napíšete knížku (částečně self-help, částečně memoáry), připravte se na to, že se vám kdekdo vysměje. V mém případě to ovšem rozhodně neznamenalo, že bych tu knihu viděla o něco méně jasně: bude se jmenovat *Pohled přes růžové brýle*. Možná maličko prvoplánové, když se jmenuju Roseová a nosím brýle na čtení, ale neutuchající optimismus je prostě můj styl a nikdy jsem se za to nehodlala omlouvat.

Jenže věc se má tak, že když chcete prodat knihu o tom, jak najít štěstí, potřebujete na to být opravdový odborník. Nestací jen prodat rady na to, jak dospět k happy endu, musíte si ten happy end zažít na vlastní kůži. Bez práce nejsou koláče.

A já to mám rozhodně v úmyslu. Zním spoustu lidí, kteří jsou chytřejší než já, ale rozhodně patřím k těm nejpracovitějším. Dokončím bakaláře a pak udělám, cokoli bude třeba, abych se dostala na magistra. Najdu si mentory z oboru, pak se postavím na vlastní nohy a sama se stanu mentorkou. A všechen ten úspěch završím tou nejsladší, nejkrásnější třesinkou: důkazem, že láska opravdu hory přenáší.

„Connore...“

„Jo?“

Semknu rty a ještě o něco víc si přitisknu telefon na tvář. „Přestoupila jsem na Blue Ridge.“

Shay už má zase svraštělý obličej a já se jí vůbec nedivím. Víím, jak to zní: nějaká zaláskovaná naivka obrátila svůj život vzhůru nohama à la Elle Woodsová, a jenom kvůli nějakému klukovi. Jenže tak to není. Na tuhle školu jsem chtěla chodit prakticky od chvíle, kdy jsem byla v děloze. Máma o tomhle místě básnila, jako by bylo kouzelné. Ostatní děti snily o Narnii, Středozeemi nebo jiných mytických světech, zatímco já si prohlížela mapy zdejšího kampusu na tátově hrnečku a choulila jsem se na gauči zabalená do máminy šály ve školních barvách.

A i kdyby to tak bylo – Connor není jen tak ledajaký kluk. Představuje vlákno, které se proplétá každou částí mého života. To on mě bral za školní zdravotnicí, když jsem si rozbila koleno při blbnutí na hřišti. To s ním jsem si vyprávěla duchářiny při každoročním táboráku v našem městském parčíku. A když jsme se do sebe v patnácti zamilovali, spadli jsme do toho oba tak naráz, že jsme jeden druhého ve stejnou chvíli pozvali na ples, oba trošku kýčovitě a na veřejnosti. Když jsme spolu chodili, zval mě i obě moje babičky na všechny rodinné sešlosti, od narozenin přes oslavy Děkuvzdání až po Vánoce. Po mámině smrti jsem měla pocit, že mám od spousty svých bývalých kamarádů najednou takový zvláštní odstup, zato Connor se pokaždé postaral, abych byla součástí jeho světa.

Dokonce i teď, takhle daleko, úplně vidím, jak Connor zavírá oči a snaží se tu nemožnou situaci rozdýchat – jako kdyby stál metr ode mě.

„Vážně?“ hlesne tlumeně.

Otočím se k Shay zády, kdyby mi náhodou vhrkly slzy do očí. Normálně se ovládám, ale tahle situace je nepochybně bezprecedentní.

„Jo,“ potvrdím to nešťastně. „A ty jsi...“